

Tornaràs a ballar per mi

Va tancar la taquilla d'un cop sec. Avui s'havia passat. Era dijous i estava tan cansada que ja començava a sentir les agulletes. Aquells dolors musculars que havien de ser d'origen retardat començaven a fer-li notar la reacció inflamatòria causa de la intensitat de l'entrenament.

—Merda! Encara no he pujat la foto de *#workoutdone*. Sinó, tot aquest esforç no haurà servit de res — es va dir remugant per ella mateixa mentre es recollia els cabells en una cua.

Li agradava fer-se un recollit ben ajustat quan tenia el cabell mullat. Li recordava els seus anys de ballet. Encara podia repetir de memòria tots els moviments del segon acte d'*El Trencanous*. Aquell moment en que ella, Clara, i el Príncep Trencanous lliscaven en un trineu tirat per rens i en el moment de màxima catarsis, s'acabava l'obra. Si es concentrava una mica, algun dels dies més melancòlics podia sentir els aplaudiments del públic. Enrere quedaven, però, tots aquells moments d'esplendor artística on el seu nom protagonitzava cartells d'arreu del món.

Mantenia un cos esvelt i definit, fruit de tots els anys de sacrifici. Estava forta però els músculs marcaven una definició tènue que encara embellia més el seu cos. Després d'anys retirada de la dansa clàssica seguia cuidant-lo amb devoció i a més, darrerament, li havia trobat el gust a exposar-lo en xarxes socials.

Alice es va concentrar en la foto que estava editant mentre tornava a casa per la vora del riu. Sempre que podia passava per allí. El murmuri de l'aigua la relaxava.

Potser es veia massa suada en aquesta foto? El top, d'una marca esportiva que li havia pagat uns diners indecents per beneficiar-se de la viralitat i la influència de les seves publicacions, no l'afavoria prou? —Totes aquestes preguntes l'atabalaven cada vegada que feia una publicació. Però les ignorava. Segura d'ella mateixa es deia que el creixent número de seguidors no podia mentir: l'adoraven.

Un soroll la va distreure just en el moment en que pujava 15 punts la saturació de la foto que s'havia fet davant el mirall de la sala de *fitness*. Es va girar de cop però no hi havia res. Deuria ser algun pal que arrossegat per la corrent de l'aigua havia picat contra una de les roques que sobresortien en aquell tram. Havia començat el desgel i l'aigua baixava amb més fúria.

Sense fer-ne més cas, va apressar el pas. I de cop ho va tornar a sentir. Aquesta vegada li va semblar que un alè glaçat li fregava el coll, nu pel recollit, i la va fer estremir.

Es girà bruscament i, just uns metres més enrere, va intuir una ombra en el punt on el camí virava i es produïa un angle mort. Per un instant li va semblar reconèixer la forma d'aquella ombra. No podia ser, la seva ment li estava jugant una mala passada.

—Segurament és el cansament.

Alice va pujar, de dos en dos, els esglaons que la separaven del carrer principal i allí, entre les llums càlides del carrer es va començar a tranquil·litzar.

—En dos minuts ets a casa... — es va dir mentre el batec del seu cor tornava a un ritme normal.

Aquell vespre es va seure al sofà. Necessitava descansar una estona i aquell era el lloc ideal per posar la ment en blanc o només fantasiejar amb l'èxit que assoliria la seva última foto. L'Alice, però, es va adormir al sofà.

Hores després una carícia a la galta la va despertar. Atordida va obrir els ulls. Tenia el mòbil enganxat sota la galta. No podia ser que fos això el que l'havia despertat. Ella havia notat clarament una carícia, freda, suau. Una carícia que va exercir la pressió suficient per despertar-la sense fer-li mal.

El moviment va disparar la llum de la pantalla del mòbil. Més de tres-cents *likes* i 20 comentaris. L'eufòria dels primers segons s'esvaí.

—Com pot haver passat? Jo no l’he pujat aquesta foto! — s’estremí Alice.

Ella encara no havia pujat aquella foto. S’havia quedat adormida al sofà feia tot just unes hores.

I llavors, ho veié. Li va costar uns segons processar el significat de totes aquelles lletres que ara destacaven extremadament entre tots els elements de la pantalla. El text que acompanyava la foto li va produir una esgarripança que la va deixar glaçada.

“Tornaràs a ballar per mi”.

L’havia trobat. Aquell a qui tanta por havia tingut anys enrere i per qui s’havia allunyat tants quilometres de casa, l’havia trobat.

Un desagradable sabor metàl·lic li omplí la boca i la va fer tornar en sí. Sagnava. És el que feia quan estava molt nerviosa i ella n’era conscient. Un trastorn del control dels impulsos provocava que es mossegues amb força l’interior de les galtes. Encara rai que aquesta vegada havia estat la galta, carnosa i sofrida. La dermatofagia l’havia deixat gairebé sense ungles i amb uns dits tan castigats que no semblaven els d’una jove desocupada.

L’acabava de sentir i sabia que ell era allí, prop seu. Havia reconegut la seva ombra al passeig tornant a casa i no ho havia volgut creure.

—Ets una ingènua Alice — es va dir — com podies creure que t’escaparies d’ell? La música! La música l’allunyarà — afegí mentre s’aixecava d’una revolada i posava la primera cançó que trobava a Spotify. Va pujar tant el volum d’aquell ritme electrònic que els baixos van distorsionar la qualitat de la melodia.

No va ser suficient, la música va embogir i Alice va perdre el control del volum.

I, de cop, silenci. Silenci i foscors absoluta.

—Para!! Para si us plau! — Alice cridava suplicant-li que parés. Havien començat els cops. Punyents, sense pietat. La van fer caure al terra.

— A la cara no! A la cara no! A la cara no.... — es notava dèbil, cada vegada tenia menys força per resistir-se i les llàgrimes li queien cara avall abrasant-li les galtes.

—Jo no en vaig tenir la culpa! — va començar a repetir amb la veu trencada, com si es tractés d'una fórmula que no volia oblidar.

Per un segon li va semblar que s'allunyava i va aprofitar per arrossegar-se pel terra buscant l'interruptor de la llum. S'imaginava que no estava lluny, s'havia quedat a les fosques davant de l'equip de música i calculava que a menys de dos metres trobaria la paret. Li costava moure's, la por la paralitzava i tenia les cames masegades pels cops. Amb un moviment en concertina va ancorar les cames a terra i va estendre la part frontal del seu cos fins abalançar-se a l'interruptor, però una altra mà se li havia avançat, i, en sentir el seu contacte, la retirà bruscament.

Alice cridà. Cridà tan fort com va poder. Un crit aspre, grotesc, desassossegat. Un crit impossible d'ubicar en cap paisatge sonor conegut.

Ja no podia articular paraula, ni moure cap múscul, estava glaçada. Notava tot el pes de l'aigua del seu cos, convertida en gel, i com començava a defallir.

Enmig de la foscor mirava fixament aquella cara sense rostre. Ja no li feia por. No tenia ulls, ni nas, ni boca. Cap protuberància destacada. Tot just uns forats a mig obrir, sense cap expressió. La pell, d'un color torrat, formava una cadena de solcs deformats i sense vida. Però ella li intuïa totes les parts mancants. Les recordava amb precisió.

Havien compartit escenaris i portades. Dos joves promeses del ballet, fins que un fortuït accident ho va truncar tot.

—Per què ho has fet? Per què has tornat? — Alice parlava amb un fil de veu, sense forces. —Et vaig dir mil vegades que aquell incendi no va ser culpa meva. Va ser un accident. Un accident! Em sents?! Un accident desafortunat... Jo no hi vaig tenir res a veure... — s'esforçà en afegir abans de perdre el coneixement i caure esmorteïda al terra.

Aquella matinada, a milers de quilometres d'allí, una trucada va despertar a la senyora Lébedev.

-Bon dia, podria parlar amb la senyora Lébedev? — una veu llunyana i estranya que s'esforçava per imposar un accent rus la va desconcentrar. Havia contestat al telèfon fix gairebé per inèrcia però pensant que ningú ja la trucava a aquell telèfon amarrat a la paret de la cuina.

—Sí, jo mateixa. Qui em demana?

—Li truco de l'hospital. Ahir a la nit van ingressar a la seva filla.

Es va sentir vulnerable. Sabia perquè la trucaven. Feia dies que no parlava amb la seva filla, però no li feia falta. Ho podia pressentir. Massa mesos sense vigilància, sense control, sense ningú que cuidés d'ella i la protegís. I aquella mania de compartir tots els detalls de la seva vida a les xarxes socials. Segur que havia estat culpa d'això.

—Van ser els veïns. Van alertar a la policia. La música alta, molts cops... No l'havien vist arribar a casa acompanyada de ningú però es temien el pitjor. Els serveis sanitaris la van trobar al menjador de casa seva, arraulida en un racó i agafant-se els genolls amb força. S'havia auto lesionat, tenia la cara esgarrapada i mormolava frases sense sentit. La seva filla pateix un trastorn de personalitat múltiple provocat per algun fet traumàtic i el que li va passar ahir a la nit va ser un episodi maníac d'al·lucinacions, provocat per la malaltia. Ho entén? La seva filla necessita tractament.

—Agafaré el primer vol i demà mateix puc ser aquí. Però... doctor, m'ha de fer un favor.

—Digui'm, ho intentarem.

—No deixi que el ballarí sense rostre s'acosti a la meva filla.